

„Minna pea kaema, kohhes minna hennete taamba weel
„ajalt õ-maija sa!“ —

„Es teie sis minno mannu ommete ei woi õ-maija
„jāda“, kit se tallopoig wasta, „kaege, kon tallo siinsamman
„kengo talkan om. Urra pandke kül pahhas, et teie wahhest
„saksa rahwas ollete, et om ka ni kui kunnake suitsone tallo-
„tarre, — ent walge kammer om iks otsa tettu. Eiga kõrtsi-
„kammer ke parremb ei olle.“

Sis tõssi se reissja ülles, wõt kottikut jälle päle, ja
üttel: „Perremihhe hä sõnna kutsup küllaleisi sisse! —
„Kui sinna siin walmis ollet, ja tahhat, sis lakkem ütten
tallo pole!“

Mees pand nüüd hobbest nurme alla sõma, ja lätsi
nemma sis kattedeste tallo pole minnema. — Nakkas se
reissja nüüd lige perrast noudma, kuis tallopoja kassi käünes,
ja kas se kewajatse ajaga ka se pudus suur piddanes ollema
rahwa man. — Ent tallopoig kost targaste, ja kõnnel illufaste
kif, kuis temma, aww Jummalale, iks õige häste seniajani
olli läbbitulnu, ja iks ka nüüd weel henda leiwa man om
sanu piddada, et kül se tallo enne wāga waene olli olnu,
kui kaddonu essa ellanu, — ja kuis temma essi weel pool
poiskest olnu, kui se maja sure wōlloga temma kätte olli
jānu. „Ja selle lige man“, kit temma wimate weel puh-
haten, „olli minno ainus abbi ja juhataja üts kallis
„Testamenti ramat, mes üts reissja mulle pähhitse alla olli
„pandnu kaddonu essa aigo, kui temma õ-mojan mele man
„olli, ja enne walget ärra olli lānnu, kui keake es nāe.“

Sis nakkas se reissja nõudma, kes se sārane olles olnu,
ja perremees kõnnel nüüd sedda ajsa, mes minnema ajasta
Kalendri-juttun om üllespantu, ja kuis nemma sedda reissjat
iks ootnu taggasi tullewat, ent es olle tulnu. — Sega olliwa
nemma jo wārraja kottale sanu, ja kaie se perremees nüüd
reissja päle, ja nātse! sure silma-wee pissare jooskiwa tõisel
põste möda alla. Temma jäi saisma, laot kassi wäljā, ja
üttel ligutetu hālega: „Poig, kae minno silmile! „se reissja
tullep sulle taamba taggasi, ni kui temma om lubbanu! —
„Sis ollit sinna se wāike Janikenne, — nüüd ollet
„mihhes sanu, — ent minna olle wannas jānu, nint loda
„jo lahkumist!“ —

Ent tallopoig wõt reissja ümbre kinni, nint ik sure
hālega, ja üttel: „Önnistetu ne jalla, ke rahho ja õnne
„omma tonu selle majale! — Önnistetu ne armsa sõnna,
mes minno sõamen wastset ello omma ärratanu! — Essa,
„kui sinna tijas, kuis minno melest kunnake ei olle kaonu,
„mes sinna siin 25 ajasta eest ollet kõnnelnu, — kuis
„minno südda ni kui palli minno sissen! — Päiwal, kui
„minna wäljalātsi tõle, ja ne nurme weel surembat wilja
„es kanna, sis olli melen sinno sõnna, et: Jummal toi-
„dap iks ka neide pāält innemist, kui tõdd tettas, ja
„waiwa nāttas. — Ja õ-ajal sis wirgu minna kül mitto-
„kõrd unne pāält ülles, ja lätsi wälja, ja kai üllespole,
„nint ne taiwa tāhhe ja se ku, ne ni kui kõnneliwa min-
„noga — ja tunnistiwa mulle sinnust, kuis sinna mulle ollit
„selletanu. Ja se ramat, mes sinna mulle pähhitse alla
„ilmteedmata ollit pandnu, se om Önnisteggiat minno henge
„sisse saatnu, ja kül mitto ja mitto kõrd temma rōmoliko
„waimoga minno üllespiddanu. — — Oh, önnistetu sis
„nüüd se päiw ja se tund, konna minno silma sinno, kallis
„essa, weel nātta, minno hule sinno tennata sawa lige se
„armo ja hāteo eest!“ —

Ent reissja tõst Jani ülles, wõt armsaste temma kala
ümbre kinni, ja puhhas: „minna tenna sinno, Issand, et
„se heng sulle ommas om sanu!“ —

Kui ne kats sõbra ni weel saisiwa, sis olli kif maja-
rahwas kokkojoosknu tarre ette, kaema, kes to sārane olnes,
kes ni perremihhega kõnneli? — Ent Jaan wõt reissjat
kāt pittu, ja üttel, tulge nüüd armas oppetaja, minna nāuta
teile sedda kottust, kon teie ollete magganu õlgi pāäl, ja
sāe teile ka ette omma perrenaisst ja kolm latsekest, mes
Jummal meile om andnu.

Sis lätsi nemma wārrajist sisse, ja uiboaijast õhka siwa
jo hāälme maggusaste wasta, — mehhiilise wōttiwa neide
ümbre kui kohhisi, ja tarro olliwa ka saālsamman nātta,
kohhes nemma omma warrandust korjasiwa. Usaid olli
puhhas, ja se suur kuus saie weel saālsamman tarre kōr-
wal, ent marjapuhma olli ümbre istutetu, ja se lōggistawe
wanna pajalawwa tükki affemele olli üts selge afnakem.